

MOTOROVÁ PILA JE NÁDHERNÝ NÁSTROJ.

Když funguje. A Claude Kitna ze zkušenosti věděl, že ten zatracený krám nefunguje až příliš často.

S technikou pracoval rád a nefunkčnost pily bral jako osobní urážku. Nejspíš proto, že setsakramentsky dobře věděl, co za tím stojí, a jednoduše si to nechtěl přiznat. Nikdy si nekoupil nový model; vždycky nakupoval použité pily, aby ušetřil pár dolarů, a za ty roky už si měl uvědomit, že lidé se jen zřídkakdy zbavují něčeho, co funguje bez problémů, a když už to udělají, určitě to neprodají se slevou.

Claude teď pracoval s pět let starou, domlácenou husqvarnou, kterou přes zimu schrastil za sto dolarů, což byla natolik skvělá koupě, že sám sobě vymluvil hrozící kapitulaci a následný nákup nového stroje. První řez toho léta, a nad pilou už modral vzduch.

Na hřebenu nad jeho srubem se dalo najít kvalitní palivové dříví z několika listnáčů, které loni schválila nějaká zhoubná nemoc. Počkal si, až přijde suchý týden a bude mít den volna, naložil pilu na čtyřkolku a vyjel do stráně pracovat. Předpokládal, že nařeže nejmíň čtrnáct kubíků, a než skončí léto, bude mít vystaráno na zimu.

Když se pila do dřeva zakousla potřetí, skřípla se lišta a málem zůstala vězet ve kmeni. Claude zkontroloval olej, ale všechno vypadalo dobře, takže pilu znovu nahodil a její ostré kvílení se coby jediný zvuk rozlehlo srázem, kde všechno prozatím tonulo v tichu pod paprsky slunce – na práci v terénu bylo přímo nádherné odpoledne.

Když se lišta po chvíli opět zasekla, Claude motor rychle vypnul, ale nestihl to – sklouzl mu řetěz. Claude začal nadávat, a než sundal kryt karburátoru a uvědomil si, že je úplně sedřený šroub na upínání řetězu, byl vzteklý jako pes. Se sluchátky stále na uších se skláněl nad pilou, a že není sám, netušil až do okamžiku, kdy zahlédl ty stíny.

Byly dva, lidské siluety, které však neměly lidskou velikost, protože sráz byl obrácený na západ a slunce v tuhle denní dobu stíny závratně zvětšovalo, proměňovalo je ve dvojici obrů. Když se otočil, aby se podíval, odkud se vzaly, uviděl dva neznámé, skoro stejně vysoké muže, stojící asi tři metry od sebe. Byli si i podobní, oba měli světlé vlasy, modré oči a hranatou čelist. Nacházeli se sice na jeho pozemku, on sám nedělal nic špatného, ale na jejich postoji a způsobu, jakým si ho prohlíželi, bylo něco, co jim dodávalo na určité autoritativnosti. Sundal si sluchátka, a místo aby se na ně obořil s otázkou *Kdo sakra jste?*, sám sebe překvapil, když se zeptal: „Všechno v pořádku, pánové?“

„Zdá se, že zápolí s motorovou pilou,“ řekl ten s delšími vlasy a Claude už se chystal uznat tuhle očividnou pravdu, když promluvil ten druhý.

„Ano, opravdu se to tak jeví. A zatím se nijak daleko nedostal.“

Claude před nimi zamrkal. Mluvili zatraceně divně.

„Můžu pro vás něco udělat?“ zeptal se.

„Třeba budeme mít štěstí,“ odpověděl ten s delšími vlasy. „Neste náhodou Claude Kitna?“

„Tak se jmenuju a tohle je můj pozemek. Kdopak jste vy?“

Muž se rozhlédl po horském úbočí, jako by se odpověď skrývala ve skalách.

„Nenapadá mě, proč bych měl skrývat své jméno,“ řekl. „Tebe ano?“

Claude se opět chystal odpovědět, když promluvil ten druhý.

„Nic se tím nezkazí.“

Byli to vážně podivíni, o tom nebylo pochyb. Claude si otřel mastnou dlaň o džíny a zalitoval, že si nepřinesl zbraň a služební odznak, i když si nebyl jistý, proč ho to napadlo.

„Já jsem Jack,“ řekl první muž, „a tohle je můj bratr Patrick. Teď už se tedy všichni známe.“

„Výborně,“ prohodil Claude. „A já jsem místní šerif. Možná jste si toho nebyli vědomí.“

„Toho si vědomí určitě jsme.“

„V pořádku. Co děláte na mém pozemku?“

Z místa, kde stál, neviděl na svůj dům. Určitě k němu museli přijet, ale nevybavoval si, že by slyšel nějaký motor. Se sluchátky na uších a kvílící pilou bylo nicméně možné, že mu takový zvuk unikl. Jedině tak se mohli vynořit z lesa jakoby nic, jako dva obrovské a tiché stíny.

„Jste policista, jak jste se zmínil,“ řekl ten, co se jmenoval Patrick. „Dostáváte hodně hlášení o nehodách na té vaší dvousetdváctce? Příšerná cesta.“

„Vskutku působivá,“ přikývl jeho bratr. Claudovi se ani jeden nelíbil, ale cítil, že si musí vybrat, na kterého z nich se bude soustředit, protože stáli daleko od sebe, až mu to přišlo zvláštní, a při řeči kolem něj mírně kroužili. Vybral si toho mladšího, toho, co vypadal jako voják.

„Sjeli jste z cesty?“

„Ne, pane. Zůstáváme stát pevně na asfaltu, díky za optání.“

„Docela divně mluvíte,“ prohodil Claude.

„Omlouvám se.“

„Omluvu nepotřebuju. Taky teď zrovna nepotřebuju ztrácet čas. Takže mi sakra řekněte, co tady pohledáváte.“ Claude se narovnal a lištu motorové pily pořád držel v ruce. Byla to ubohá zbraň, jen dlouhý, umaštěný pás lemovaný zuby, které ani nebyly příliš ostré, a pokud nehučely, nepáchaly žádné větší škody. Ze všech lišt byla zrovna tahle v podstatě k ničemu, když jste ji stáhli z motoru. Nedalo se s ní bodnout, nemohli jste s ní seknout. Přesto ale chtěl mít něco v rukou.

„Zajímá nás auto, které při posledním sněžení mělo tady na dvěstědváctce potíže,“ vysvětlil ten dlouhovlasý, Jack. „Bylo z půjčovny, myslím, že z Hertzu.“

Claude ji v tom okamžiku opět uviděl: vysokou ženu, která je zvyklá jezdit jako blázen, a přepadl ho náhlý pocit, že mu právě začalo hrozit akutní nebezpečí.

„Za sněžení na dvěstědváctce dochází ke spoustě nehod,“ řekl. „A s nikým, kdo nemá odznak, se o podrobnostech nebarvím.“

„Ukážeme mu odznak?“ zeptal se Patrick.

„To bychom rozhodně mohli. Nejsem si ale jistý, jaký druh by na něj udělal největší dojem.“

„To už je problém s naší sbírkou. Říkal jsem ti to.“

„Tu námitku jsem slyšel. Přesto bych si je rád ponechal.“

Oba už od sebe byli tak daleko, že Claude musel otáčet hlavu, aby viděl na jednoho či druhého; oba zároveň však v zorném poli neudržel. Ucítil na dlaních pot, jeho kapky se mísily s olejem na čepeli motorové pily a ta klouzala. Jednu dlaň si otřel o dřívý a ocel sevřel pevněji.

„Pánové, budu vás muset požádat, abyste odešli z mého pozemku. Pokud se ohledně tý havárie chcete na něco zeptat, a je mi ukradený, jestli jste likvidátoři škod z Hertzu nebo agenti FBI, řešte to přes policejní ředitelství. Rozumíme si?“

„Její auto bylo přes noc na silnici,“ řekl ten dlouhovlasý. „Ale ona sama ty hodiny v závějích nestrávila. Nevíš, kam se poděla, Claude?“

Claude nějakým zvláštním způsobem pochopil, že kdyby svůj pokyn zopakoval, ničeho by tím nedosáhl. Takže jim místo toho odpověděl.

„To netuším. Mohli byste zkusit hotely.“

„Já myslím, že tušíš. Řidič odtahové služby si pamatuje, že jsi někomu volal, aby pro ni přijel. Někomu se sněžným skútrem? Ten chlapík z odtahovky si byl naprosto jistý, že jsi věděl, kdo to je.“ Dlouhovlasý blondák se nadechl, pozvedl pravý ukazováček

a naklonil hlavu, jako kdyby si právě vzpomněl na nějaký zapomenutý detail. „Mimochodem – ten už je po smrti.“

„Ano,“ přitakal ten druhý. „Věru tak. Výtečná myšlenka, Jacku. Bylo naší povinností uvědomit o jeho skonu úřady.“

„Považuj to za vyřízené, Patricku.“

Claude v té chvíli ucítil, jak se začíná chvět. Jako nějaký zatracený ratlík. To se stalo něco tak hrozného, že se doslova začal třást? Co s ním krucinál je? Udělal váhavý krok do strany, aby chvění zastavil. Viděl spoustu tvrděáků, nikdy ale v jejich přítomnosti nemusel potlačovat třes, a to ani když byl úplný zelenáč. Jenže tihle dva...

Tihle si nedělají srandu, pomyslel si. Roger je mrtvej a je to jejich práce, a vůbec se nebojí o tom mluvit. Představa nějakých důsledků jim asi vůbec nic neříká.

Když si ten, který se jmenoval Jack, vytáhl z pouzdra za zády poloautomatický revolver, Claude nechal lištu motorové pily sklouznout na zem a zvedl ruce. Co jiného mohl dělat?

„Ale no tak,“ řekl. „No tak.“

„Tu lištu zvedni a podej ji mému bratrovi.“

Claude se zadíval ke svému domu. Nebyl příliš daleko, ale stínily ho všechny ty borovice. A byl prázdný. Nikdo mu nepřijde na pomoc, ale přesto... být tak blízko domova, a přitom cítit takovou bezmoc mu připadalo zvrácené.

„Dnes tě nikdo zachránit nepřijde,“ řekl ten s revolverem, jako by Claudovi četl myšlenky. „Tak zvedni tu lištu a podej ji bratrovi.“

Když se Claude pro lištu sehnul, došlo mu, co musí udělat. Vzmuz se, proboha. Ať se propadne, jestli tam bude jen tak stát s rukama ve vzduchu a nechá takové dva hejsky, aby si s ním dělali, co chtějí. Claude Kitna hrdě prožil příliš mnoho let na to, aby je ukončil zrovna takhle. Lišta motorové pily nebyla bůhvíco, ale nic jiného neměl, a kdyby se pohnul dostatečně rychle...

V hlavě se mu to odvíjelo líp. Chystal se prudce zvednout a ohnat se lištou tomu hajzlovi po tváři, ačkoliv bylo pravdě-

podobné, že ten už tou dobou stačí zmáčknout spoušť, ale přinejmenším bude v defenzivě. Kdyby se netrefil a Claude získal zbraň, situace by se mohla závrtně rychle změnit. Bude to otázka mrštivosti, a i když už nebyl žádný mladík, nebyl ještě starý, nebyl muž, který se nezmůže na překvapivý útok. Pomalu se sehnul, chytil lištu za jeden konec a potom vyrazil, prudce jako puma, švihl jí dozadu a potom ji vymrštil dopředu.

Jenže lišta se spolu s ním dopředu nevymrštila. Zůstala vzadu. Volný konec uvázl v pěsti toho druhého muže. Claude ji nechtěl pustit, byla to jediná zbraň, jakou měl, a tak se jí držel a sklopýtal za ní, přímo k noze krátkovlasého muže, o niž zakopl a spadl na zadek, a tentokrát už o lištu přišel. Claude seděl na zemi, neozbrojený, civěl na ně nahoru, na dva obří stíny, které se už proměnily ve dva průměrně vysoké muže, ovšem dvakrát tak zlověstné.

„Ten muž na tom skútru? Jak se jmenoval?“ promlouval k němu ten dlouhovlasý chlap s revolverem a jeho bratr se tvářil, jako by ho to ani nezajímalo, prohlížel si lištu motorové pily a foukal na ni, aby ji zbavil smítek prachu. V dlani se mu slévala krev, ale nezdálo se, že by mu to vadilo.

„Neřeknu to,“ odsekl Claude. Dal si záležet, aby se tomu hajzlovi díval přímo do tváře, přímo do těch jeho arogantních modrých očí. „Nikdy. Takovej, jako jste vy, nikdy.“

„Takovým, jako jste vy, nikdy.“ Výborně, Claude. To zní drsně. Jsi radši, když tě ostatní oslovují *šerife*? Jestli si to přeješ, můžu respektovat tvůj úřad. Proto nám to nejde tak hladce? Vnímáš od nás nedostatečný projev úcty?“

„Okamžitě vypadněte,“ zavrčel Claude. „Odjedte po té cestě, a ať vám jde o cokoliv, vezměte si to s sebou. Jinak s tím bude potíž.“

„Přijely potíže, to máš pravdu. Potíže s námi i odjedou, to máš taky pravdu. Ale šerife? Claude? My odjedeme, až získáme to, pro co jsme si sem přijeli. Takže představu, že bychom se doporučeli bez toho, pust' hodně rychle z hlavy. Soustřed' se

na realitu. Realita stojí před tebou a má zbraň. Takže ji začni vnímat a pak to zkusíme ještě jednou. Řekni nám, jak se ten chlap jmenuje.“

„Táhněte k čertu.“

Ten dlouhovlasý se usmál a řekl: „Ethan Serbin. Tak se jmenuje.“

Claudovi to nešlo do hlavy. Tohle všechno, výhrůžky a násilí proti příslušníku policejního sboru, a kvůli čemu? Jménu, které už znali?

„No tak vidíte,“ řekl. „Jste chytrý kluci. Ode mě pomoc nepotřebujete.“

„Ethan Serbin,“ pokračoval ten dlouhovlasý, „má ve svém rájónu obvykle skupinku hochů. Problematických hochů, delikventů. Ten druh mládeže, o které místní šerif musí mít páru. Ti hoši jsou pryč, jsou v horách, jak se zdá, a uvážíme-li, že se tito chlapi několikrát dostali do střetu se zákonem...“

Odmíchl se a jeho bratr plynule navázal. „Zdálo by se, že zákon na ně bude chtít bedlivě dohlížet. Chápeme to tak, Claude, že víš o trasách, po nichž se ubírají.“

Za normálních okolností to věděl. Za normálních okolností by svět chápali dobře. Ale letos v létě byl svět jiný, z důvodů, které Claudovi nešly na rozum. Ethan Serbin mu odmítl poskytnout detailní plán svých tras; jednoduše mu sdělil, ať veškeré otázky adresuje Allison. Bylo to neobvyklé, ale Claude Ethanovi důvěřoval snad nejvíc ze všech lidí, které kdy poznal, takže to nechal být. Kdyby se s ním potřeboval spojit, udělal by to přes Allison. Nebylo to tak obtížné.

Teď ale...

„Kde jsou?“ zeptal se ten dlouhovlasý.

„To skutečně nevím.“

„My jsme byli informováni v jiném duchu, Claude. A i když ti to tak možná nepřipadá, jsem radši, když můžu být upřímný. Tuším, že jsi ze stejného těsta, takže jsme kolegové. Jsme upřímní, čestní muži. Možná nás vedou jiné hvězdy, ale jsem

přesvědčený, že můžu s jistotou prohlásit, že pravdy si ceníme stejně. Takže mi dovol, abych se s tebou o jednu pravdu podělil. Mohl bych počkat, až se pan Serbin znovu objeví. Mohl bych se vydat do lesa a pátrat po něm. Mohl bych dělat celou řadu věcí, ale Claude? Šerife? Já nemám mnoho času ani trpělivosti. Ty znáš cesty, po nichž se ubírá. A já ty informace budu potřebovat.“ Odmlčel se a věnoval Claudovi dlouhý, rozvážný pohled, načež dodal: „Toto je moje pravda. Jaká je ta tvoje?“

„Já nevím, kde je.“

Dlouhovlasý muž si dlouze povzdechl, vyměnil si pohled se svým bratrem a potom se na Clauda vrhli jako vlci na skoleného losa, na oběť tak snadnou, že sotva probouzela jejich zájem. Claude si myslel, že se stačil narovnat, než ho zalila tma. Byl si poměrně jistý, že se přinejmenším odlepil od země.